

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2236/2021
23.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., улица ..., коју заступа адвокат Нена Стаменковић из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правне, Високи савет судства – Привредни суд у Зајечару, кога заступа Државно правобранилаштво у Београду, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Неготину Гжрр1 8/2021 од 05.03.2021. године, у седници одржаној 23.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Неготину Гжрр1 8/2021 од 05.03.2021. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ решење Вишег суда у Неготину Гжрр1 8/2021 од 05.03.2021. године и решење Основног суда у Неготину, Судска јединица у Кладову Прр1 58/20 од 17.10.2020. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Решењем Основног суда у Неготину, Судска јединица у Кладову Прр1 58/20 од 17.10.2020. године одбачена је тужба тужиље као неблагоприятна.

Решењем Вишег суда у Неготину Гжрр1 8/2021 од 05.03.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђено првостепено решење.

Против правноснажног другостепеног решења, тужиља је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су у конкретном случају испуњени услови из члана 404. ЗПП да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, па је ради потребе уједначавања судске праксе донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући правилност побијаних решења у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, правноснажним решењем Привредног суда у Зајечару Р4 Ст 1488/18 од 08.10.2018. године усвојен је приговор предлагача, овде тужиле, ради убрзања поступка, у стечајном поступку који се води пред Привредним судом у Зајечару под пословним бројем Ст 2/2010 над стечајним дужником АД „ББ“ ... у стечају и наложено стечајном судији у том предмету да у року од четири месеца предузме све радње ближе описане у ставу другом наведеног решења а све у циљу бржег закључења стечајног поступка. Тужбу у овој правној ствари тужила је поднела препорученом пошиљком 24.02.2020. године.

Налазећи да је решење којим се приговор усваја донето 08.10.2018. године, нижестепени судови су закључили да је рок од четири месеца за предузимање процесних радњи истекао 08.02.2019. године и да од тада тече рок за подношење тужбе за накнаду штете. Како је тужба поднета 24.02.2020. године, по протеклу законског рока, нижестепени судови су одбацили тужбу као неблагоприятну.

Становиште нижестепених судова није правилно.

Према члану 22. Закона о заштити права на суђење у разумном року, право на правично задовољење има странка чији је приговор усвојен а која није поднела жалбу, странка чија је жалба одбијена уз потврђивање првостепеног решења о усвајању приговора и странка чија је жалба усвојена (став 1). Странка чији је приговор усвојен, а која није поднела жалбу и странка чија је жалба одбијена уз потврђивање првостепеног решења о усвајању приговора стиче право на правично задовољење када истекне рок у ком је судија или јавни тужилац био дужан да предузме наложене процесне радње, а странка чија је жалба усвојена – када прими решење о усвајању жалбе (став 2). По члану 31. став 1. истог закона странка може да поднесе тужбу против Републике Србије за накнаду имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, у року од једне године од дана када је стекла право на правично задовољење. Чланом 11. наведеног закона прописано је да у решењу којим се приговор усваја и утврђује повреда права на суђење у разумном року председник суда указује судији или јавном тужиоцу на разлоге због којих је повређено право странке и налаже судији процесне радње које делотворно убрзавају поступак (став 1). Истим решењем председник суда одређује и рок у коме је судија дужан да предузме наложене процесне радње, а који не може бити краћи од 15 дана нити дужи од четири месеца и примерен рок у коме га судија извештава о предузетим радњама (став 2).

Из цитираних законских одредби произлази да се право на правично задовољење стиче по истеку рока у коме је судија био дужан да предузме наложене процесне радње. Решењем Привредног суда у Зајечару Р4 Ст1488/18 од 08.10.2018. године усвојен је приговор предлагача, овде тужиле и наложено поступајућем судији да у року од четири месеца предузме одговарајуће радње у наведеном предмету. Према приложеној фотокопији доставнице, која се налази у списима предмета, произилази да је стечајни судија то решење примио дана 06.12.2018. године. Од наредног дана тече рок од 4 месеца, тј од 07.12.2018. године. Након истека тог рока почиње да тече рок предвиђен чланом 31. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року. Све те чињенице нижестепени судови нису ценили, а што је требало да чине и одлуче да ли ће у овом случају донети мериторну одлуку о захтеву тужиле.

У поновном поступку првостепени суд ће поново оценити да ли је тужба поднета благовремено у смислу члана 31. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, а цениће и основаност захтева тужиље и донеће закониту одлуку.

На основу члана 416. став 2. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић